

Llegenda del Castell d'Olèrdola

Olèrdola

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Castell d'Olèrdola

Coordenades:

Latitud: 41.301877941633
Longitud: 1.7091964688771
UTM Est (X): 391937
UTM Nord (Y): 4573073

Classificació

Número de fitxa 08145-118
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Conjunt Monumental d'Olèrdola](#)

Autoria de la fitxa P. Barbado. Oficina de Patrimoni Cultural

Data de registre de la fitxa: dl., 03/03/2014 - 01:00

Autoria de la darrera revisió: Marta Lloret Blackburn-Antequem, S.L.

Data de la darrera revisió: dl., 01/06/2020 - 11:00

Descripció

Hi ha una llegenda que es coneguda arreu del Penedès -en versions diferents-. Tracta dels "passadissos o galeries secretes" que unien el castell d'Olèrdola amb les platges de Vilanova i Sitges. Les dues versions que hem trobat són de Joan Amades (versió 1) i de Pere Sadurní i Vallès (versió 2). Versió 1: "El castell d'Olèrdola es troba dalt d'un turó situat entre Vilafranca del Penedès i Canyelles, enmig del recinte emmurallat que, segons la tradició havia pertanyut a la destruïda ciutat del mateix nom. Hi ha una llarga mina que va a sortir a les coves de Sitges, prop de la mar i tocant al terme de Vilanova, coves llegendàries habitades per éssers encantats. Quan els moros estaven ensenyorits del castell on es creien invencibles, els cristians, passant per aquesta mina, es van presentar improvisadament dintre del castell i el clos de les muralles, els atacaren per sorpresa dintre llur casa i els van fer rendir. Prop de les muralles hi ha una capelleta on, segons la tradició, oïa missa el mal caçador." Versió 2: "Antigament, dalt del turó de la muntanya, s'hi assentava una fortalesa emmurallada tota ella. Llarga mina (sic) amb coves habitades per éssers encantats donava a les platges de Sitges. Els cristians quedaren uns mesos assetjats i decidiren de tenir una trobada amb els moros, i aquests es pensaven que seria la seva rendició definitiva. Els cristians, a l'hora de dinar, mentre tractaven, obsequiaren els seus enemics amb peix fresc del mateix dia. Com és de suposar, no solament no es rendiren sinó que més tard, guanyaren la guerra".

Bibliografia

SADURNÍ, P. (2001). *Folklore del Penedès*. Barcelona: Fundació Caixa Penedès.